

УВОДНИ СТИХОВИ

ТРЕТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Саботиа, 2 јули 2022

ЦРКВА СО ЦЕЛ

„Си спомна на Својот завет со нив, се сожали поради големата милост Своја. Јас сум меѓу оние што се бојат од Тебе и кои ги пазат Твоите правила“ (Псалм 106,45; 119,63).

Драги браќа и сестри христијани, среќни сме што можеме сите заедно да ја делиме радоста што имаме Бог кој се грижи за својата заедница. Духот на пророштвото вака ја опишува заедницата: „Црквата е Божје орудие за спасение на луѓето. Таа е организирана да служи и нејзина задача е да му го објави евангелието на светот. Божја намера уште од почеток е светот со помош на црквата да го спознае совршенството на неговата добрина, милост и моќ... Црквата е ризница на богатството на Христовата благодат... Црквата е Божја тврдина, Божји град-прибежиште во овој вознемирен свет. Уште од почеток Божјата црква на земјата ја сочинувале верни и на Бога предани луѓе. Во секое време Господ имал свои будни стражари кои верно му сведочеле на поколението во кое живееле на земјата... Во текот на долгите векови на духовниот мрак, Божјата црква била како град изграден на гора. Од столетие во столетие, низ сите поколенија, чистата небесна наука се развивала во нејзините рамки. Колку и да изгледа ослабена и несовершена, црквата е единствен објект на кој Бог во посебна смисла му посветува свое најголемо внимание. Таа е сцена на неговата благодат на која Тој со задоволство ја открива својата моќ со која ги преобразува срцата.“

Божјата црква е света заедница, исполнета со разновидни дарови и вдохновена со Свети Дух. Верниците на црквата своја среќа можат да најдат само во среќата на оние на кои им помагаат и за кои претставуваат благослов. Возвишено е делото што сака Бог да го оствари преку својата црква за да се прослави неговото име.“

Сите сме слушнале за Обединетите Нации. За оваа светска организација карактеристично е тоа што некои нејзини членки имаат право на вето на која било одлука која се донесува на заседанието. Тоа значи дека имаат право да го забранат спроведувањето на таа одлука; дури и ако сите други членки се сложуваат околу истата, а само една да стави вето, таа одлука, по правило, не смее да се спроведе во дело.

Светот во кој живееме очигледно оди кон пропаст. Се уништува природната средина, има сè помалку вода за пиење, милиони умираат од глад додека други трошат милиони само за рекламирање на нездрава храна; владее сеопшта трка за вооружување и пари, се водат војни кои однесуваат илјадници човечки животи, луѓето сè помалку се сакаат едни со други. Мрак паѓа на оваа планета.

Меѓутоа, Божјата заедница е тука да стави вето на мракот кој се спушта на овој свет, кој се вовлекува во човечките срца. Ги забрануваме тагата и очајот, ги забрануваме гладта и жедта – и на душата и на телото!

Што е тоа црква? Тоа е група луѓе со заеднички цели, со заеднички особини кои прават тие да бидат црква. Што нè спојува? Нè спојува верата во живиот Бог и во Неговиот Син Исус Христос, Неговата жртва, Неговата љубов, меѓусебната љубов на верниците на црквата, со иста цел – Христовата љубов ја му ја објавиме на овој свет на светот. Да бидеме цврсти и единствени, а за да бидеме такви, секој од нас треба да биде во цврста и единствена заедница со Христа (Филипјаните 2,2; Ефесјаните 4,4-6).

Сабота, 9 јули 2022

БИДИ „ХРИСТОГЛЕД“

Драги браќа и сестри, и драги пријатели, благодарни сме на Бога за уште еден ден на милост, за сонцето што утринава изгреа, за првиот утрински воздух кој го вдишавме, за чашата вода со

која се освеживме. Благодарност за Христа и за Неговата Реч која оживува (Псалм 145,21.15).

„А за вас, кои се боите од името Мое, ќе изгрее сонцето на правдата, и исцелување ќе има во зраците негови“ (Малахија 4,2).

Додека се шетале крај плодните ниви, едно детенце го прашало својот дедо: „Дедо, зошто сите сончогледи гледаат нагоре кон Сонцето?“ Дедото за момент се замислил, а потоа му одговорил на своето внуче: „Чедо мое, сончогледите мораат да гледаат во Сонцето за да им созрее семето и за да има масло. Ако не гледаат во Сонцето, би ги наведнале главите од тешкиот товар во своите цветови, би се свиткале до земјата, семето не би им созреало и ние не ќе имаме масло“ (4. Мојсеева 21,9; Јован 3,14.15).

Можеме да извлечеме поука од овој разговор меѓу детето и дедото. Ние треба постојано да гледаме кон голготскиот крст, на Христа кој толку нè сака што се жртвувал и умрел за нас, за мене лично, за секого од нас посебно. Тој крст е нашето сонце кое прави да оздравиме, да живееме и да родиме многу род. Треба да гледаме во тоа сонце, да размислуваме за Божјата љубов кон нас, а потоа тоа семе да го сееме за да има што повеќе сончогледи, за да има што повеќе спасени. Бог дава и сонце, и дожд, а за да никне духовното семе и за да имаме масло, а маслото е Светиот Дух, потребен ни е Бог, нашето Сонце. Кога не би гледале во Сонцето, кога не би гледале во распнатиот Христос, ние би ја наведнале главата под тешкиот товар на гревот, под тешкиот товар на грижите и страдањата, би се свиткале до земја, семето може да пропадне и масло повеќе да нема.

Затоа да бидеме Христогледи!

Сабота, 16 јули 2022

БУДИЛНИК

„Радувајте се секогаш во Господа“, браќа и сестри, и повторно ви велам: „радувајте се“. Внимавајте на времето, зошто дните се зли. Стани ти кој спиеш и воскресни од мртвите и Христос ќе те осветли. Стани, засвети, зошто доаѓа светлината твоја, и над тебе блеска Господовата слава“ (Филипјаните 4,4; Ефесјаните 5,16.14; Исаија 60,1).

Дали ви се случило да го навиеете часовникот да свони, на пример во 5 часот наутро, а кога ќе засвони, вие го местите повторно да свони во 5,45 велејќи си себеси: уште малку да полежам? Кога часовникот ќе засвони во 5,45 вие едноставно го исклучувате свончето и продолжувате да спиеете. На крајот ќе задоцните на работа, на факултет, или таму каде што сте требале да одите.

Токму тоа му се случило на едно момче. Требало да патува во некоја далечна земја, а неговиот брод според возниот ред испловувал од пристаништето многу рано. Но, додека тој станал, додека се подготвил и ги довлекчал тешките куфери до пристаништето, бродот веќе одамна испловил. Не го чекале. Некој можеби ќе рече: Кога е нешто многу важно, јас станувам без двоумење.

И Петар бил убеден дека по прво би умрел со Исуса отколку да се откаже од него.

Последната ноќ, пред да биде распнат на крст, Исус ја поминал заедно со своите ученици во селото Гетсиманија. Неговата душа била натажена и минувал низ тешка душевна борба. „И кога се најде во борба се молеше уште поусрдно“ (Лука 22,44). Пред да отиде малку подалеку за да се помоли на својот Татко, Исус им рекол на учениците: „Почекајте тука, и бдејте со мене.“ Меѓутоа кога се вратил, ги нашол како спијат и му рекол на Петра: „Зарем не можевте еден час да побдеете со мене?... По втор пат отиде и се помоли... и кога дојде пак ги најде како спијат; зошто очите им

беа натежнале. Ги остави и по третпат отиде да се помоли... Тогаш дојде при учениците свои и им рече: 'Само спијте и почивајте... Станете да одиме!'" (Матеј 26,38-46)

Што значи да спиеме? Да спиеме значи да се оглушиме на своенењето на сопствената совест. Кога часовникот ќе ни засвони во 5 часот – кога Бог преку совеста ни кажува дека не е исправно тоа што сме го помислиле или, пак, сме го сториле – а ние го поместуваме часовникот на 5,45, и си велíme во себе: уште малку да поспијам, а подоцна ќе ја послушам мојата совест, доаѓаме во опасност третиот пат го закочиме часовникот, односно да ја замолчиме нашата совест и да оглувиме за Божјиот повик и опомените што ни ги дава.

Како и момчето од нашата приказна, и ние треба да патуваме во една преубава земја, „Нова земја“, а единствената информација што ја немаме во врска со патувањето е точното, прецизно време на поаѓање, зашто не ни е дадено да го знаеме времето кое Отецот го задржал во своја власт. Меѓутоа, оставени ни се доволно очигледни податоци за патувањето со тој нов Ноев брод.

Само треба да станеме навреме, да не ги поместуваме нашите будилници, и да не пакуваме никакви куфери, да не собираме со себе земно богатство каде молците и 'ргата го расипуваат, зошто во таа земја ќе го понесеме само својот карактер (Откровение 22,7).

Сабоџа, 23 јули 2022

РАСТЕЊЕ И СОВРШЕНСТВО

„... Затоа свети браќа и сестри, вие кои учествувате во небесното признание, насочете ги вашите мисли кон Исуса, дојдете, да се поклониме, да паднеме, да му се поклониме на Бога нашиот Создател. Зошто Тој е Бог наш, и ние народ на неговото пашиште...“ (Евреите 3,1; Псалм 95,6.7)

Кога мојата сестра и јас бевме малечки, родителите ни купија еден интересен постер на кој беа прикажани две дечиња како се поткренуваат на прсти за да дофатат јаболко, а на десната страна беа обележени броевите до 1,5 метар. И денес на тој постер постојат траги од боички; црвените го покажуваат растењето на сестра ми, а сините моето растење.

По некои податоци се расте до 25. година од животот, додека ние христијаните, растеме духовно сè додека сме живи, „сè додека сите не достигнеме единство во верата и познавањето на Божјиот Син, до зрел човек, до мерата на растот на Христовата полнота“ (Ефесјаните 4,13).

На кој начин растеме и напредуваме кон совршенството? Исус Христос е нашиот Пример. Ако Светиот Дух дејствува во нашето срце, ние го гледаме Исуса, не само како високо морален Евреин, туку како израз на несебична љубов и неизмерна милост, која ја покажал со своето страдање на голготскиот крст. Во човекот тогаш се буди љубов, благодарност, и желба да биде сличен на својот Доброчинител. Иако на тој пат кон совршенството доживуваме и падови, бидејќи „желба за добро има во мене, но не и сила за да го правам тоа; доброто што го сакам не го правам, туку злото кое не го сакам, тоа го правам“ (Римјаните 7,18.19). Но, да не се обесхрабруваме, зошто ако „со откриено лице гледаме во Господовата слава, ние се преобразуваме во тој ист лик од слава во слава, како што го прави тоа Господовиот Дух“ (2. Коринќаните 3,18) Со сесрдни молитви, со Божја помош и со постојано проучување на Писмото, кое е „корисно за учење... за да биде совршен човекот Божји, за секое добро дело приготвен“ (2. Тимотеј 3,16.17), ние секојдневно ја доживуваме радоста на победата на нашиот пат кон усовршување и приготвување за вечен живот со Бога.

„А Бог на мирот... нека ве усоврши во секое добро дело, да ја извршувате волјата негова, правејќи го во нас она што му е мило нему, преку Исус Христос...“ (Евреите 13,21).

Саботиа, 30 јули 2022

РАЦЕ ШТО ПОМАГААТ

Пријатели мои, вечна благодарност и слава на нашиот небесен Отец и на Неговиот Син – нашиот Спасител, што се вселуваат во нашите срца и прават да се љубиме едни со други како што тие нè љубат нас. Оваа сабота е доказ на љубовта што ја има Отецот кон нас, а љубовта можеме целосно да му ја возвратиме ако ги сакаме нашите ближни онака како што ги сака Тој. Да се сака Бог, значи да се сакаат ближните, а да се сакаат ближните значи да се сака Бог.

На својот пат кон Ханан, израелскиот народ поминал низ Рафидин. На ова место се случил познатиот настан кога Господ направил вода да потече од карпа, но и уште нешто. Во 2. Мојсеева 17 глава, во 8. стих, читаме: „Тогаш дојдоа Амалиците и завојуваа со Израелците кај Рафидин.“ Според Мојсеевиот налог Исус Навин тргнал во бој со одбрани луѓе, додека Мојсеј за сето тоа време требал да стои на врвот од ридот и да го издигне Божјиот стап во рака и постојано така да го држи (стихови: 11-13/првиот дел). „И Исус ги совлада.“

Целата наша планета е како еден Рафидин, а битката со Амаликаните сè уште трае. Секој од нас стои на тој рид, издигнувајќи ги рацете кон Небото, молејќи го Господа за помош, знаејќи дека не сме сами. Го имаме Бога и се имаме едни со други. А кога ќе се измориме, да си помогнеме едни на други и да си ставиме „камен“ за да седнеме и да се одмориме, а некои нов Арон и Ор нека ги придржуваат рацете едни на други, од едната и од другата страна – за да не се преморат и да паднат нашите раце до зајдисонцето, до крајот на големата борба. И додека некој нам ни ги држи рацете, ние истовремено можеме да бидеме Арон и Ор на некој нов Мојсеј.

Нашиот совршен Пример, Исус Христос, кој одел по оваа Земја секогаш правејќи само добро, дошол не за да му служат, туку за да биде слуга (Матеј 20,29). Затоа и ние, браќа и сестри, да не гле-

даме само секој за своето, туку и за доброто на другите; на сите да угодуваме во сè, не барајќи ја својата корист, туку многумина да се спасат. Додека имаме време, да правиме добро секому, а посебно на оние кои се со нас во верата. Кој меѓу нас сака да биде поголем, нека биде слуга. Да го сакаме ближниот свој како самите себеси!

Сабоџа, 6 август 2022

БОГ ЗНАЕ ЗОШТО

„Благословен да е Бог... кој по својата голема милост нè роди одново за жива надеж, преку воскресението на Исус Христос од мртвите за нераспадливо наследство, кое не венее... а за ова радувајте се многу, иако сега за кратко можеби бевте на мака од разни испитувања, та вредноста на вашата вера... да се покаже за пофалба, чест и слава, кога ќе се покаже Исус Христос“ (1. Петрово 1,6.7).

Вечното прашање кое повторно и повторно го поставуваме е: Зошто ме снајде оваа неволја? Дали јас ја предизвикав со нешто? Дали ова е потребно за нечие добро? Или можеби, како и Јов, нема да добијам објаснување? Уште потешко е кога нам, кои немаме или никогаш не сме вкусиле таква неволја, ќе ни постават вакви прашања. Како да си одговориме себеси и како да им помогнеме на ближните?

Од чиста љубомора, Јосиф бил продаден од своите браќа за 20 сребреници на Медијанците, а овие, пак, потоа го препродале на некој Египќанец, Петефриј, стражарски заповедник на фараоновият двор. Во својата 17 година Јосиф се нашол далеку од своето семејство, во туѓа земја, а за тоа придонеле неговите родени браќа! Сè нашол во неволја. Многумина во таква ситуација би помислиле дека Бог ги напуштил. Меѓутоа, Светото писмо кажува: „И Господ беше со Јосиф, та затоа беше среќен, и живееше во куќата

од господарот свој, Египќанецот“ (1. Мојсеева 39,2). Тој Египќанец наскоро го поставил над сите во својот дом. Но, жената на неговиот господар се обидела повеќепати да го наведе Јосифа на грев, но тој не сакал да му згреши на Бога. Неговата чесност, неговата верност на Божјите начела, му донеле уште една неволја: таа жена лажно сведочела против него, и тој, иако невин, бил свирепо фрлен во затвор. Во ваква неприлика, многумина би помислиле дека Бог ги напуштил. Меѓутоа, Светото писмо вели: „И тој остана таму, во затворот. Но Господ беше со Јосиф и ја излеа милоста Своја над него и направи да му омили на управникот на затворот“ (1. Мојсеева 39,21). Токму кога помислил дека може да биде ослободен, бидејќи верно го протолкувал сонот во затворскиот царев пехарник, тој го заборавил Јосифа. Така Јосиф поминал во затвор долги 14 години!

Ние денес знаеме дека Бог планирал Јосиф да се стекне со искуство во искушение, беда и тешкотии, за да се приготви да заземе возвишена положба, но на Јосифа тогаш не му било сè сосема јасно. Природно е да се постави она првото „зошто“, а потоа секој да го преиспита своето дело и сам себе да се праша „дали сум во верата“, дали вистински му верувам на мојот Бог и ја следам неговата волја. Ако сме сигурни дека во сè сме му останале верни на Бога, „ќе ја имаме секоја радост и ако западнеме во различни неволји, знаејќи дека испитувањето на вашата вера гради трпение, а трпението – совршено дело за да бидеме совршени и целосни без ниту една мана.“

Од Светото писмо гледаме дека по неколку години Јосиф сфатил ЗОШТО бил продаден во Египет. Кога на крајот се покажал пред своите браќа (кои дошле да купат храна поради гладот што владеел), им рекол: „Но сега не се возбудувајте и не жалете за тоа дека ме продадовте ваму, зашто Бог е оној кој ме испрати пред вас, за запазување на вашиот живот...“ (1. Мојсеева 45,5.7). Од друга страна, Јосифовиот случај ни покажува дека никогаш нема до крај да добиеме објаснение; нашиот ум е ограничен и ние сега не можеме во целост да ги разбереме Божјите намери и планови

за нас, зошто сè уште „гледаме како преку огледало – нејасно“, а Бог ја знае иднината. Важно е да веруваме дека нашиот грижлив небесен Отец и Тој подобро од нас знае што е за наше добро. Понекогаш, дури во неволја испливува на површина некоја наша лоша особина, која треба да ја отстраниме од нашиот карактер пред Исус да дојде...

Браќа и сестри, да му веруваме на нашиот небесен Отец, а „страдањата на сегашното време не се ништо во споредба со славата која ќе ни се открие нам“ (Римјаните 8,18).

Саботина, 13 август 2022

ХРИСТОС – НАША КАРПА ВО БОРБАТА ПРОТИВ НАШИОТ ГОЛИЈАТ

„Филистејците ги собраа своите чети и се состанаа кај Сокхот во Јудеја. Се влогорија меѓу Сокот и Азика кај Ефес Дамим. А Саул и Израелците се собраа и се влогорија во Терebinската Долина и се наредија за бој против Филистејците. Тие стоеја на гората од едната страна, Израелците на гората од другата страна, а долината беше меѓу нив“ (1. Самоилова 17,1-3).

Младиот Давид не отишол во војна со своите браќа, туку останал дома да се грижи за стадото. Но, по извесно време, по наредба на својот татко, заминал во воениот логор на Саул за да им однесе порака и дар на своите постари браќа и да се распраша за нивното здравје. „Додека разговарал со нив, пред Филистејците излегол Голијат кој, исмевајќи ги Израелците, побарал од нив од своите редови да му дадат човек кој би се борел со него“ (*Патријарси и йророци*, стр. 682). „Зошто сте излегле да се наредите за битка? Не сум ли јас Филистеец, а вие Саулови слуги? Изберете еден човек па нека слезе кон мене! Ако победи во борбата против ние ќе бидеме ваши слуги, а ако јас го победам него и го погубам,

тогаш вие ќе бидете наши слуги и ќе ни робувате“. Вака зборувал четириесет дена овој дрзок Филистеец, висок шест лакти и една педа, со бронзен шлем, облечен во оклоп тежок пет илјади бронзени сикли, со бронзени ногалки, бронзен штит и коцје кое тежело шест стотини железни сикли.

Иако царот имал малку надеж дека Давид ќе успее да го победи овој цин, му дозволил да го прифати предизвикот на Голијат. Меѓутоа, момчето се вратило многу бргу од својата задача – не навикнато на оклоп, шлем и тежок меч со кои го опремиле, ги оставило и само со својот стап, праќка и пет мазни камења тргнало кон Филистеецот. **„Ти доаѓаш против мене со меч, со коцје и штит, а јас одам против тебе во името на Господа...“** (1. Самоилова 17,45). Цинот разгневен го „подигнал шлемот што му го штител челото и тргнал во пресрет на својот противник“ (*Пајријарси и ѝророци*, стр. 686). „Давид посегна со раката во торбата, извади камче од неа, и го фрли од праќката. И го погоди Филистеецот во челото; камчето му се закачи во челото и тој падна ничкум на земјата“ (1. Самоилова 17,49). Без двоумење Давид го извлекол тешкиот меч на Голијат и му ја пресекол главата.

Браќа и сестри, во оваа војна „со управителите на темнината на овој свет, ако се споредиме со непријателот, ние сме како деца; според својата интелигенција за нас тој е вистински цин. Меѓутоа, како и Давид, и ние имаме еден камен, камен кој „се одвали камен а да не го допре рака“ (Даниел 2,34.), со кој можеме да го совладаме непријателот. Како што Голијат ги предизвикувал Израелците цели четириесет дена, така и сатаната четириесет дена го искушувал Исуса во пустината, наведувајќи го да му се поклони. Нашиот Голијат секој ден се труди да нè натера да бидеме негови слуги, но Христос – нашата Стена – ни дава сила од небото со која ќе извојуваме победа над секој грев, над секое искушение! Затоа, браќа и сестри, да го земеме сето Божјо оружје – вистината, евангелието, молитвата, оклопот на правдата, штитот на верата и шлемот на спасението – и да тргнеме храбро во борба, длабоко свесни за тоа кому му служиме (види Римјаните 6,16). Амин.

Сабоџа, 20 август 2022

СВЕТЛИНА НА СВЕТОТ

Мили мои браќа и сестри, му благодариме на нашиот Отец што нè осветлува со светлината на својата вистина и ни помогнал да станеме синови на денот. Му благодариме за овој свет ден во кој можеме да се состанеме заедно со Него на еден посебен начин, заедно да се поучуваме, да го славиме за искуствата од минатата седмица, заедно да му пееме и да се утврдуваме за Денот што доаѓа.

Сонцето подеднакво изгрева секое утро, но овој свет од ден на ден тоне во сè погуста темнина. Луѓето пополека се привикнуваат на мракот и се обидуваат да најдат врати, прозорци, скалила... Исус вели:

„Вие сте светлината на светот. Не може да се скрие град, што се наоѓа на врв планина. Ниту, пак, светило се пали и става под поклопец, туку на свеќник, и им свети на сите в куќи. Така треба да свети пред луѓето и вашата светлина, за да ги видат вашите добри дела и да Го прослават вашиот Отец небесен!“ (Матеј 5,14-16).

Со светлината што ја имаме, оние кои нè опкружуваат нема да можат толку лесно да се навикнат на духовната темнина на ова време. Да бидеме светилници за заталканите бродови; за тоа сме повикани. Но, кога ќе падне снег и кога ќе почне да блеска со својата белина некои ќе се радуваат, а некои ќе се заслепат од неговиот сјај. Исто така, некои ќе го слушнат и ќе го прифатат тоа што Бог ни го наложил да го кажеме а некои ќе одбијат, зошто им е помила темнината отколку светлината. Сепак, ние ќе продолжиме да светиме.

Ќе дојде време кога Сонцето и Месечината ќе потемнат, но ќе остане едно друго Сонце да сјае со многу посилен светлина – тоа е Христос на голготскиот крст, тоа е местото каде што купуваме масло за нашите светилки! Тоа е Сонце што не ќе го загуби својот сјај, туку ќе блеска низ целата вечност. И како што сонцето со

своите пролетни зраци ги допира нежните пупки и буди во нив нов живот, така и голготскиот крст ја одблеснува неискажаната љубов која нежно ги осветлува нашите срца, нè буди и ни дава нов, вечен живот. Без познавање на Бога, без спасението што тој го нуди, светот живее во темнина, залажувајќи се себеси дека има светлина. Многумина сè уште го впериле својот поглед во тој непресушен извор на светлина и љубов и треба да нè боли во душата што мнозина се сопнуваат и паѓаат во темнината.

„Но вие сте избран род, царско свештенство, свет народ, луѓе придобиеени за да ги возвестите совршенствата на Оној Кој ве повикал од темнина во Својата чудесна светлина.“ Затоа да им возвестиме: „Гледај во распнатиот Христос и ќе живееш во вистинска светлина!“

И кога конечно Светиот Дух ќе се повлече и кога целосна темнина ќе ги обземе сите оние кои не погледнале кон голготскиот крст, нашите светилки ќе бидат тие според кои Бог ќе нè препознае, ќе нè прекрие со наметката на својата милост и ќе нè сочува за оној ден.

„Така љубезни мои... да бидете беспрекорни и чисти, непорочни Божји чеда среде лош и расипан род, меѓу кој светите како светила во светот, држејќи го цврсто словото на животот за денот Христов“ (Филипјаните 2,15.16).

Сабота, 27 август 2022

ВИСТИНСКА ЉУБОВ

Синовите и ќерките Божји, и оваа сабота му благодариме на Бога, нашиот Татко, кој нè спаси од власта на темнината и нè премести во царството на Синот, **„во кого имаме спасување со крвта негова и простување на гревовите“** (Колошаните 1,14).

Нашиот небесен Татко го дал својот Единороден Син, за да спаси илјадници синовите и ќерките.

Колку често, и дали воопшто, ја поврзуваме љубовта со смртта? Ни се чини дека овие две појави се наоѓаат во целосна меѓусебна спротивставеност, бидејќи љубовта е нешто убаво, а смртта е нешто грдо и свирепо.

Љубовта и смртта се двете најчесто користени теми во книжевноста, особено во поезијата. Се појавуваат во најразлични и многубројни комбинации. Многумина пишуваат за љубовта како долга и постојана која само смртта ја згасила, а неретко таа љубов, според сфаќањата на поетот, продолжувала и во рајот, веднаш по смртта на вториот сопружник. Други напишале страници и страници за убиства од љубов, а потоа книжевните критичари посветуваат томови книги на проблемот „злосторство од страст“. Неразумните романописатели отерале во смрт многу читатели, пишувајќи за одземање на сопствениот живот поради недостаток на љубов кон самите себеси. Сепак, Шекспир дал некако посебен печат на тематиката за љубовта и смртта во својата драма Ромео и Јулија, каде двајца млади одлучуваат заедно да умрат поради неможноста нивната љубов да биде официјална.

Постојат толку многу книги исполнети со извртено толкување на љубовта и смртта, но само една Книга ја изнесува вистинската смисла на овие две појави!

Во Светото писмо читаме за нашиот Бог чија љубов кон човечкиот род е толку голема што дозволил и својот единороден Син да умре, за да ни покаже колкава е таа љубов. Со смртта на Еден, подарен е живот за милијарди луѓе. Со таа голема жртва не само што ни е подарен овој живот, туку секому кој верува во Синот подарен му е вечен живот на Новата земја каде што повеќе нема да има смрт.

Многу луѓе се обидуваат да се занимаваат со оваа тема. Поради ограниченоста на човечкиот ум, некои размислувале во ограничени човечки рамки, прогласувајќи го Исуса само за социјален бунтовник кој без никаква цел настрадал на крстот, за гревови што Тој не ги сторил. Дури ниту ние, кои го посматраме голготскиот крст со очи полни со вера, не можеме во целост да

ја доловиме таа огромна несебична љубов, зашто сè уште „гледаме како во огледало – нејасно, но тогаш ќе гледаме лице в лице; сега знаеме делумно, но тогаш ќе сознам целосно, таков каков што сум“ (1. Коринќаните 13,12). Таа љубов, љубов до смрт, ќе биде тема која со несмалено интересирање ќе ја проучуваме низ целата вечност.

Ако нашиот ум е ограничен, новото месно срце кое Бог ни го дава, доволно е широко да ја прифати верата во Божјата љубов покажана на крстот на Голгота.

Сабота, 3 септември 2022

ПО ТЕСНАТА ПАТЕКА

Еве не, Господе, и оваа сабота во Твојот дом. По патот на твоите заповеди одиме, зашто Ти ги исполни нашите срца со твоето присуство. Патот лажен тргни го од нас и постави нè на патеката на заповедите свои, зашто ни омилеа.

Во основното и средно образование сите сме го имале предметот физичко воспитување. Еднаш во текот на школската година добивавме оценки по полигон, кој обично се состоеше од одење по греда, прескокнување јарец, качување по јаже или нешто слично. Постоеа две греди, едната потесна а втората поширока. Можевме да ја одбереме или едната или другата. На оваа првата можеше лесно да се падне, и никој не ја сакаше. Втората беше доста поширока, и оние кои беа плашливи и несигурни, главно ја одбираа неа. Работата е во тоа што се добиваше повисока оценка ако се поминеше потесната греда.

Во својата беседа на гората Исус Христос рекол: „**Влезете низ тесната врата, зашто широка е вратата и простран е патот, што водат кон пропаст, и мнозина се, кои влегуваат низ неа. Зашто тесна е вратата и тесен е патот, што водат во живот, и малцина се кои го наоѓаат**“ (Матеј 7,13.14). Нашиот Спасител ја преминал

потесната греда и ни покажал дека тоа е можно; ни покажал колкава оценка се добива на крајот: се добива вечен живот во заедница со Отецот чија љубов кон нас е вечна. Љубовта Христова, кој нè сакал уште додека сè уште бевме грешници, додека не го запознавме Него, изворот на љубовта. Сега таа љубов не тера да зачекориме по тесниот пат, да одиме по него и да се вратиме на него ако случајно заталкаме.

Има мнозина кои го избираат широкиот пат, бидејќи не ја познаваат или не веруваат во Божјата љубов, и се сомневаат во високата оценка која се добива на крајот. Некои се определуваат за пошироката греда, бидејќи нивните пријатели, нивните семејства го прават истото тоа; додека пак некои сметаат дека тесниот пат да им ја стеснува можноста за слобода во животот.

И ние, кои тргнавме по тесната патека, понекогаш не сме сигурни дали сè уште одиме по неа, или можеби за момент сме скршнале од неа, зошто нам „некој пат ни се чини... прав, но крајот води во смрт“ (Мудри изреки 14,12).

Како затвореник, заедно со уште неколкумина осудени, апостол Павле требал да биде префрлен во Италија. Извесно време пловидбата течела според планот, меѓутоа, наскоро се променил правецот на ветерот и пловидбата била отежната и забавена, поради што сите биле многу исплашени.

Павле го советува капетанот да ја сопрат пловидбата, но тој го послушал кормиларот и господарот на бродот. Бидејќи пристаништето не било згодно за зимување, тие одлучиле, и покрај советите на Павле, да допловат до Финик, пристаниште кое поради својата положба било многу попогодено за презимување (Деја 27,13,14). Навистина, некој пат ни се чини вистински! Причините за продолжување на пловидбата изгледале логични, и ветерот на почетокот делумно им одел од рака. И ние понекогаш сме поведени од сопствената логика, мислејќи си во себе: зар не би сакал и Бог да бидам во пристаништето попогодено за презимување? Решението кое ни го наметнува човечкиот разум, понекогаш и не е лошо; напротив!

Меѓутоа, Бог има решение кое нам ни е непознато, бидејќи не можеме да видиме што ќе се случи во иднината, и затоа треба да кажеме како нашиот Спасител: „Но не како што сакам јас туку како што сакаш Ти“.

Да се молиме, да го читаме Писмото и Духот на пророштвото и да не го симнуваме погледот од крстот на Голгота.

Сабоџа, 10 септември 2022

ДА ГИ САКАМЕ ЛУЃЕТО КАКО ШТО ГИ САКАЛ ИСУС

Христови сведоци, му благодариме на нашиот небесен Отец што во срцата ни ја става желбата да го проповедаме евангелието на секое суштество во овој грешен свет. Му благодариме на Светиот Дух кој нè учи и нè советува, нè потсетува на сè што рекол нашиот мил Исус: „**И ова Евангелие за Царството ќе биде проповедано по целиот свет, за сведоштво на сите народи, и тогаш ќе дојде свршетокот**“ (Матеј 24,14).

Во светот постојат многу народи и земји. Колку од нив сè уште не ја чуле радосната вест за спасението? На Адвентистичката црква преку крштевање ѝ се придружуваат преку 2 милиона луѓе во светот, но главно во Африка, Азија и Јужна Америка. Што се случува со Северна Америка и Европа? Зар на народите, чишто религии толку се разликуваат од христијанството, им е полесно да го прифатат Христовото учење отколку на христијаните? Не е тоа во прашање, туку во прашање е нашата посветеност, будност и љубов. Кога ја читаме 24 глава од Евангелието според Матеј, а посебно 14. стих, склони сме да помислиме дека тоа треба да го стори некој друг, а дека нашиот дел е само будно да пазиме на времето и на знаците. Сите ние сме, браќа и сестри, Божји помошници, сите ние сме пратеници за сеидба. Проповедањето на радосната вест за Божјото спасение не е работа или должност, туку

тоа е смислата на нашиот живот. Кои се тие луѓе кои поминуваат покрај мене на улица, кои живеат во мојата зграда, до мојата куќа? Тоа се луѓе гладни за вистинскиот Леб и жедни за водата од Изворот на животот, тоа се души кои не знаат дека Бог ги сака. Како да им се пријде? Како Исус им приоѓал на луѓето? Тој не проповедал само јавно, туку ги исполнувал и нивните телесни потреби, ги лекувал од болести, искрено се интересирал за нивните грижи и проблеми, ги слушал и ги советувал. Точно знаел што му недостасува на Никодима, а што на богатото момче, знаел што ја мачи жената Самарјанка, а што Марија Магдалена. На сето тоа го поттикнувала искрената љубов кон нив.

Како можеме и ние тоа да го оствариме? Да се молиме на нашиот небесен Татко да ги сакаме луѓето исто така како што Исус ги сака, и Светиот Дух да нè води во секој наш разговор! Колку повеќе се молиме и читаме за Исусовиот живот и за неговата жртва, повеќе ќе го сакаме и Него и луѓето околу нас. Треба да бидеме свесни за средината од која доаѓа човекот, од разговорот да ги дознаеме потребите на неговото срце; да не се вплеткуваме во расправа за теолошки прашања, туку да зборуваме за Исуса, Неговата жртва на крстот која нè помири со Бога, да ја проповедаме радосната вест за спасението! Да им кажеме на луѓето дека на оној што верува, Отецот му дава во изобилство Свети Дух, а тој преобразува сечиј живот.

Апостол Павле не бил глумец, ниту лицемер, кога себеси се сторил роб на сите, за да придобие повеќе души за Бога. Бог е тој кој прави во нас да бидеме сè за секого, и ни дава поттик да осведочиме што повеќе души за спасението што им е понудено.

„Најпосле, браќа, молете за нас, та Господовото слово брзо да напредува и да се прославува како и кај вас“ (2. Солуѓаните 3,1).

Сабота, 17 септември 2022

ПРЕД ЛИЦЕТО НА МИЛОСТА

Браќа и сестри, од сè срце да запееме заедно со псалмистот: „**Блазе на оној чие беззаконие е простено, и чии гревови се покриени**“ (Псалм 32,1). Да се радуваме, зашто овие зборови се однесуваат на сите нас!

Кога во една држава се донесува закон за амнестија, обично се опфаќаат само некои категории на затвореници.

Што значи зборот амнестија?

Во речникот за правни термини, амнестијата се дефинира како „ставање некоја вина во заборав и целосно простување на казната што таа вина ја повлекува“, а да се амнестира значи „да се прости вината, да се помилува, да се заборави казната“.

Бог е, како што вели Псалмистот, „праведен во своите зборови и чист во својот суд“. Сето создадено го засновал врз љубовта и правдата, и во целата вселена владее совршен ред и хармонија. Нашите прародители поради својата непослушност ја нарушиле таа хармонија, и безгрешните светови со големо интересирање посматраат што се случува на оваа измачена планета. Што се случило, та не сме изнесени пред лицето на правдата? Одговорот е толку едноставен, а сепак за нас, како ограничени битија, недоволно сфатлив: нашиот Отец неизмерно нè сака и наместо пред лицето на правдата, изведени сме пред лицето на милоста.

Отецот и Синот донеле закон за амнестија уште пред да се случи самиот престап; а оној ден на Голгота, некаде околу деветтиот час, амнестиран е целиот човечки род, помилувани се сите кои допрва ќе бидат родени, меѓу кои спаѓаме и сите ние во овој молитвен дом.

Сабота, 24 септември 2022

ИСКРЕНО КАЕЊЕ

Мили мои браќа христијани, на самиот почеток да се охрабриме со едно прекрасно Божјо ветување. Ако се молиме и ако го бараме лицето на нашиот небесен Отец, Неговите очи ќе бидат отворени и ушите Негови ќе внимаваат на молитвите и славопоите од ова место, и ќе бидат овде срцето Негово и очите Негови засекогаш.

„Моите очи ќе бидат отворени и Моите уши ќе бидат внимателни на молитвата од ова место. И така, сега го избрав и го осветив овој Дом, за да биде тука Моето Име засекогаш, и тука ќе бидат во сите дни Моите очи и Моето срце“ (2. Дневникот 7,15.16).

Еден ден Господ му наложил на пророкот Самоил да отиде до Витлеемецот Јесеј со полн рог масло и да назначи еден од неговите синови за цар, „оној што Тој ќе му го посочи“. Тоа не бил ниту гордиот Елијав, ниту Авинадав, ниту останатите петмина, туку Давид, најмладиот меѓу нив, кроток и скромн пастир кој со љубов и одговорност го чувал довереното стадо. Иако никогаш не го видел Творецот, исто како нас, тој се восхитувал и размислувал за Него посматрајќи ги Неговите творби: Сонцето, дрвјата, планините, ридовите, богатите полиња и лозјата, високото сино небо... Не се полакомил ниту по помазанието, туку ја „продолжил својата пастирска работа и исполнет со задоволство очекувал да се остварат Божјите планови за него“. Го славел Творецот во својот живот со цело срце и со песна, и се подготвувал да го води Божјиот народ, да ги води сè поблизу до Оној чие срце е полно со љубов.

Дошол и тој ден. Бил крунисан за цар; на неговата глава била ставена дијадема и дадена му била владејачката палка „и Давид подеднакво напредуваше, зошто Господ Бог над војските беше со него“. Меѓутоа, успесите, благосостојбата, раскошот, ласкањето и општењето со соседните народи кои не го почитувале Бога, го

извршиле своето погубно влијание, и Давид изумил кому го должи сето тоа и со чија сила го стекнал. Гревот – самовозвишувањето – го довело до прељуба, а ова пак предизвикало нов грев – убиство. Оној кој некогаш бил толку скромен, сега станал толку горд; оној кој некогаш во секоја опасност се потпирал на Бога, сега се потпирал врз себеси; во колкава мера владејачкиот скиптар го поматил пастирскиот стап! За среќа, укорот на пророкот Натан допрел до Давидовото срце и ја разбудил неговата совест. Но, иако искрено се покајал, Давид морал да ги претрпи последиците од својот грев – тоа бил природен тек на работите.

Што можеме да научиме од ова Давидово искуство? Обично овој настан се согледува само од еден агол, а тоа е дека сите ние можеме да згрешиме. Кога тоа му се случило на Божјиот избраник, како нема да ни се случи и на нас! Меѓутоа, Духот на пророштвото го истакнува оној друг агол: „Историјата на Давидовиот живот не може да служи како оправдување за грев. Сите оние кои укажуваат на Давидовиот пример за да ја намалат вината за својот грев, треба од овој библиски запис да научат колку е мачен патот по кој минува престапникот. Бог сакал историјата на Давидовиот пад да послужи како опомена дека дури ни оние, кои Тој ги благословил со својата исклучителна наклонетост, не можат да се чувствуваат сигурни ако ги занемарат стражарењето и молитвата. Илјадници на тој начин се упатени да ја сфатат опасноста од моќта на искушувачот. Почувствувале дека во верата може да ги одржи единствено Бог со помош на неговата безмерна сила.“

Исходот од сево ова е многу охрабрувачки за секој од нас кој се кае. Давид искрено се покајал и Господ повторно го подигнал. Оваа случка е охрабрување сите оние кои се борат под товарот на својата вина, сите оние кои се каат и од почеток настојуваат да одат по патот на покорноста на Божјите заповеди. Господ ни ветува:

„Нека се фати за силата моја за да направи мир со мене и ќе има мир со мене.“

**ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
3/2022**

Мисионски стихови

Излегува тримесечно

Издава:

**Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите на седмиот ден**

Превод и техничка подготовка:

Мелита Томовска

Одговара:

Томе Трајков

Адреса:

Ул "Влае" 42

1000 СКОПЈЕ

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА